

פרס הצטיינות

מרכז יום הרב התחומי למבוגר זכה החודש בפרס הצטיינות מטעם המועצה לישראל

יפה לגיל השלישי, הפרס הוענק על

התמדה והצטיינות יתרה במשך 10 שנים ברציפות, הטקס התקיים בהשתתפות מר גדעון פת ומר כץ אברהם מהמועצה לישראל יפה, מר אבי כהן מנכ"ל המשרד לשוויון חברתי ופרופ' בריק.

יו"ר העמותה הגב' רנה פלדמן ומנהלת מרכז היום הגב' אביגיל לנדסמן עלו לבמה לקבלת הפרס לתשואות כל הנוכחים. כל הכבוד!!!

חדשות קהילה תומכת

ערב הוקרה לחברי קהילה תומכת התקיים בנר חמישי של חנוכה בהשתתפות כ- 150 איש. החברים נהנו ממטעמים אותם הכינו צוות מרכז יום ומשירי א"י. יו"ר העמותה הגב' רנה פלדמן סיפרה כמנויה בקהילה על שביעות רצונה משרותי מוקד חרום ומשרותי אב קהילה וברכה את הנוכחים כיו"ר העמותה.

אורית בן יהודה מנהלת אגף הרווחה שיבחה את הפרוייקט ואת חשיבותה לאוכלוסיה המבוגרת.

מנהלת הפרוייקט **אביגיל לנדסמן** הודתה לאבות הקהילה דוד גורן ואילן ימין על מסירותם הרבה בסיוע לחברי הקהילה ולרונית אמסלם מרכזת הפרוייקט על עבודה מקצועית ומסורה.

חדשות מרכז יום הרב תחומי למבוגר

■ בחודש דצמבר חגגו יום הולדת ל- 13 חברים מגיל 70 ועד גיל 100 סביב שולחנות עמוסים בעוגות אותן הכינו המשפחות. האירוע היה בהשתתפות יו"ר העמותה הגב' רנה פלדמן אורחים ובני משפחות. את האירוע פתחה המקהלה הבינדורית של מרכז יום ותלמידי ביה"ס ראשונים בהנחייתה של סגנית המנהלת **רותם מץ. אביגיל** מנהלת המרכז הכינה ברכה אישית לכל חוגג ואיחלה להם בריאות טובה ואריכות ימים. בני המשפחות עלו לברך את יקיריהם ולא השאירו עין יבשה. היה שמח ומרגש.

■ מסורת היא במרכז היום להזמין את החברים ובני משפחותיהם לטקס הדלקת נרות אירוע שמסכם את אירועי חודש הזקן הבינלאומי.

■ בנר שלישי של חנוכה התכנסו בחדר האוכל כ- 250 איש בהשתתפות ר' העיר, את האירוע פתחו ילדי הקונסרבטוריום בקטעי נגינה לחנוכה, ר' העיר **מר יוסי שבו** והרב **מנחם פלדמן** הדליקו את הנרות ומנהלת מרכז יום **אביגיל לנדסמן** בירכה את האורחים וסקרה את כל הפעילות הברוכה שנעשתה במהלך השנה.

ר' העיר בירך את החברים וציין את החשיבות בביקור האוכלוסייה המבוגרת במרכז היום. לטענתו מרכז היום נותן למבקרים איכות ימים ושמחה השווה לאריכות ימים. כמו כן הודה לעמותה ולצוות מרכז יום על עבודת קודש ועל איכות הטיפול באוכלוסיה המבוגרת.

גיליון 147 - שבת תשע"ו ינואר 2016

תמונת החודש

רגע לפני החורף
צילום: עוזי שפר

חברי המערכת:

עורכת: יונה כהנוביץ

חברי המערכת: שלמה חלימה, רות אקר, עידית חן-אסייג, יונה כהנוביץ, מינה פלג, אילנה רוזנברג, שולה שכת, זהבה קורנברג, אילנה צבר-ויגר.

צלם המערכת: עוזי שפר

עיצוב וגרפיקה: דקלה ללזר

המו"ל: העמותה לרווחת האזרח הוותיק בנס-ציונה.

כתובת המערכת:

העמותה לרווחת האזרח הוותיק, רח' בן גוריון 9, נס-ציונה 70400.

amit-nes@012.net.il

טל. 08-9380470 | פקס. 08-9300061

ניתן לקרוא את המוסף גם באתר עיריית נס ציונה

קו האון כתבה: אילנה רוזנברג

ביקשו שאכתוב טור ראלי, כזה שהוא תמיד אקטואלי, אז חשבתי לכתוב על ינון שנגע, והפייסבוק בעניינו לא נרגע, והנה הופיע סילבן שחטר למגע, ובשבע נשים, לפחות, הוא פגע, ועוד קציני משטרה בעמדה בכירה, שאיבדו עשתונות כשראו בחורה.

וכך, האנשים האמונים על החוק, רומסים אותו בגסות ועושים ממנו צחוק, חוצים בחדווה את קו האון, לא רואים בכך כל דראון, ובהיותם שטופי זימה ותשוקה, לא חושבים שיש נשים שוברות שתיקה!!!

עובר וסב

התקציב החדש לא הביא ישועה לאזרח הוותיק

תחת הכותרת "כלי לטיפול בעוני" ובעקבות המלצות הוועדה למלחמה בעוני, מוצע להגדיל את קצבת השלמת ההכנסה למקבלי קצבת זקנה. סכום התוספת המקסימאלית יעמוד על 135-177 ש"ח ליחיד/ה. השלמת ההכנסה אמנם תשפר מעט את מצבם של הזקנים החיים מתחת לקו העוני אך תותיר אותם ב"עוטף עוני", כלומר עניים + 177 ש. בנוסף, זקנים המקבלים קצבת שאירים או שברשותם רכב או חלקת אדמה, אינם זכאים להשלמת הכנסה.

מרכז "אדווה" מציע להעלות את קצבת הזקנה. במבט מגדרי על פי נתוני הביטוח הלאומי נשים מהוות כ-61% מקבלי קצת זקנה וכ-65% ממקבלי השלמת הכנסה לגמלה (המוסד לביטוח לאומי, 2014).

לקוח ממרכז "אדווה".

"זאת לא עוד עבודה, זאת עבודה עם נשמה"

כתבה: מינה פלג | צילום: עוזי שפר

גרה לבד. כשהגעתי ראיתי אותה שוכבת במיטה בלחץ נפשי עצום, עם כאבים בחזה וחיוורת כמו סיד, הרגעתי אותה, הזמנתי אמבולנס דחוף, ויצרתי קשר עם ביתה... אני משוכנע שבזכות המאמצים שלנו עזרנו לה להתאושש, ובלעדינו מצבה היה יכול להיות חמור הרבה יותר..."

אילן נזכר "כשבחילת החורף היו הצפות ברח' העצמאות פינינו ביחד עם לשכת הרווחה משפחות לבתי מלון מחשש להתחששות."

גם בימי מלחמה כמו בזמן "צוק איתן" היינו בקשר רצוף עם מנוי "הקהילה" כדי להראות להם שהם לא לבד. בעיקר דאגנו לקשישים הבודדים, ולאלו שלא היו בביתם חדרי ביטחון או ממד, ישבנו אתם, חיבקנו כדי להעניק להם תחושה של ביטחון."

דוד הוא גמלאי צה"ל שחיפש עבודה בתחום הנהלת חשבונות, אך מהר מאוד הבין ש"עדיף לעבוד מהלב". תחילת עבודתו כאב בית ב"קהילה תומכת" לא הייתה קלה, אבל בהדרגה הפכה עבודתו לחלק מחייו ומנפשו. "מצאתי בתוכי את הנכונות, הסבלנות והכוחות לתת, לעזור, לתמוך... זאת עבודה מאוד מתגמלת נפשית ואני כבר עוסק בה שנה שישית."

כך אומרים דוד ואילן, שני אבות הבית של "קהילה תומכת", שמופעלת בעירנו באמצעות "עמית", בפיקוח "אשל", משרד הרווחה והרשות המקומית, ובניהולה של הגב' **אביגיל לנדסמן**.

כזכור "קהילה תומכת" היא תכנית שמאפשרת לבני גיל הזהב להמשיך להתגורר בביתם, בסביבתם המוכרת והטבעית תוך מתן סל שירותים רחב שמעניק שקט נפשי למבוגרים ולבני משפחותיהם.

דוד ואילן הם הכתובת לכל בעיות מנוי "הקהילה", והם מספרים "שבשגרה דואגים לתחזוקת בית הלקוח - תיקון בריזם דולפים, תריסים שבורים, סתימות, קריאה לטכנאים ופיקוח על עבודתם, מזגן שהפסיק לפעול, מכונת כביסה שהתקלקלה... דוד מספר על קשישה שבליל שבת סוער החימום הפסיק לפעול בביתה, הוא הגיע עם רדיאטור באמצע סעודת השבת "כי הדאגה לקשישה לבד בבית, בקור, לא נתנה לי מנוחה, והאכפתיות מחברי הקהילה חשובה לי כמו הדאגה לבני משפחתי..." כמובן שדוד התקבל באהבה ובחיבוקים.

אבות הבית דואגים גם במקרי חירום רפואי, דוד אומר: "אספר לך מקרה, בוקר אחד קיבלנו קריאה מהמוקד כי הייתה לחיצה בלחץ המצוקה. לא היה מענה מהבית, אבל שומעים נשיפות מאומצות של אישה ברקע. נסעתי ישירות לביתה של הקשישה כי ידעתי שהיא

גדיחה - ליפול רפואי חס

כתב: שלמה חלימה

רופא עובר במחלקה ורואה מיטה ריקה. "איפה מר כהן ששכב במיטה הזאת אתמול?" האחות הראשית ענתה "הוא חש קור וצמרמורת והעברנו אותו למיטה של גברת לוי שיש לה 42 מעלות חום".

דמויות בקהילה - אליהו גבאי

כתבה: אילנה רוזנברג

"וואלה, אם היה מותר לי למכור ירקות, הייתי מסתובב עכשיו עם הקלנועית ומוכר, כמו שהייתי מסתובב עם הסוס והעגלה כשמכרתי אבטיחים". כך אומר **אליהו גבאי** כשעיניו מביעות את געגועיו העזים לתקופה בה ישב בחנות הפינתית בין ויצמן לנורדאו. בראשית שנות ה-60, הוא עלה עם הוריו ואחיו הקטנים ממרוקו הישר לנס ציונה, כאח בכור הוא יצא מיד לעבודה. כשלושים שנה עבד אליהו בבית אריזה, ביום הוא עבד ובלילה היה שומר במקום. הוא נזקק לכל

פרוטה. "כל החיים עבדתי כמו חמור." "כשבית האריזה נסגר קניתי סוס ועגלה והייתי מעביר סחורה ממחסן של חומרי בנין לבתי הלקוחות. אבל גם זה נסגר. ואז התחלתי עם האבטיחים, הייתי קונה משאית שלמה בערך 6 טון. סיביליה ז"ל, נתן לי, בלי כסף, את המחסן שלו שאוכל לשים אותם שם, וכל פעם העמסתי על העגלה והייתי מסתובב ברחובות, האבטיחים היו כאלה טובים שאנשים היו מחכים שאגיע."

לאורך כל הראיון מקפיד אליהו לספר על אותם האנשים שעזרו לו במהלך חייו, וכן, הוא מספר בגאווה רבה שהיה חזן בבית הכנסת וקורא בתורה. "האבטיחים הלכו טוב, ואז החלטתי

למכור עוד ירקות, ובשביל זה הייתי צריך חנות, שכרתי בהתחלה בנורדאו, ואח"כ בפינת נורדאו ויצמן. הירקות והפרות הגיעו אלי ישר מהשדה והפרדס. המושבניקים באזור היו מביאים לי ארגזים עם הסחורה הטריה והטובה ביותר, בררה לא קניתי. אורי עבדי היה מביא לי אפרסק ונקטרינה, משה נימן היה מביא לי משמש גדול כמו ביצה אין כזה בכל הארץ! נכון שהייתי קצת יותר יקר אבל זה היה כדאי לאנשים. עובדה היו נשים שבבוקר לפני העבודה היו משאירות אצלי פתק ובצהרים הכל היה מוכן. הייתי קם בשלוש לפנות בוקר נוסע לרחובות או לשוק בתל אביב לעשות השלמות לסחורה של המושבניקים, הייתי מספק למסעדות, לגני ילדים, כולם האמינו בסחורה שלי. המסעדה שהיתה בבית האדום, אבל לקחה עשרות קילוגרמים, אבל במוצ"ש היה מצלצל: אליהו תביא פטרוזליה, אליהו תביא עגבניות. אבי הפרסי היה עובד אצלי, היה חרוץ מאוד והיה לי גם פועל ערבי מעזה. אח"כ הילדים התחילו לעזור לי, ניצה, משה וויקטור. וכמובן אשתי עליזה. היא היתה יושבת במרפסת, ומדי פעם היתה תופסת נשים, בעיקר זקנות, שהיו באות, ממלאות את הסל ויוצאות בלי לשלם... ופתאום, נפלתי בבית ומתברר שהיה לי התקף לב חמור." מאז אני פוגשת את אליהו כשהוא רכוב על הקלנועית, עורך קניות לביתו, וגם אותי תוקפים הגעגועים לאותה חנות קטנה שריח השדה והמטע אפף אותה כשעל הכסא ישב אליהו ודבר עם כל אחד כאילו היה החבר הכי טוב שלו. יש לציין, שלשמחתי, קיימות בסביבתנו חנויות ירקות שנועים להכנס אליהן, אבל אליהו כבודו במקומו!

יש לי בעיה - בדרך לקופת חולים - סכנות נפילה

כתבה: רות אקר

בכל פעם, שאני הולכת לקופת חולים ברחוב ביאליק, או למרכז המושבה, חמתי עולה, "כזה רחוב מרכזי מוזנח ומסוכן" אני אומרת בליבי, כ"כ הרבה אנשים עוברים בו, ראו את המדרכות, עליות וירידות, האבנים המשתלבות יוצאות ממקומן ופלא שאנשים רבים יותר לא נפלו ונחבלו, הרי מי הולך לקופת חולים באיזור זה, אנשים ותיקים, רובם קשישים ואנשים חולים הגרים במזרח העיר, שהוא החלק הותיק יותר של העיר, אנשים שתש כוחם להתלונן שלכל אורך הדרך אין ספסל לנוח. (לא מדובר ממש ליד הקופה הכוונה ממזרח ומערב לה). בגלל מצב המדרכה הלא בטוחה, אנשים צועדים על הכביש. כשלפנות ערב מתחיל להחשיך, התאורה ברחוב כל-כך חלשה, גם אז הכי בטוח ללכת על הכביש הסלול ולא על המדרכה הבעייתית. נכון, הפיקוסים, השורשים, אני יודעת, אבל יש דרך לטפל בעינין, והראיה הדבר נעשה לפני 20-15 שנה, אז בבקשה טפלו בנושאים שהועלו, כדי שהאוכלוסיה הותיקה והצעירה תוכל ללכת בביטחה ברחוב ביאליק.

